Győri László

Szezám, tárulj!

Még alig éri föl a zárat,
de nyitni akarja már.
Nyílj, ajtó, nyiss, kilincs,
nyílj ki, óriási zár!
Rám néz, mintha könyörögne,
tekintete odavár,
az vetődik rá a csöndre,
az a néma szemsugár
kérlel: – Gyere, jöjj, segíts!

Az előle messze szökőt
karmolássza, a levegőt,
meg akarja fogni, rajta
kúszhasson magasra,
hogy az ajtót kinyithassa,
de fogódzó nélküli űr,
kicsúszik az ujja közül.

Az ujjait összecsukja,
a bűvös igét még nem tudja:
– *Szezám, tárulj!* – Csak kétéves.
Lesz még három, lesz négyéves,
elér zárat, ér kilincset,
nem is kell már, hogy segítsek.

Elestemben – el ne essem! –
nem érem el a kilincset,
a végtelen ajtó előtt
karmolászom a levegőt:
– *Bűvös fiú, te segíts meg!*

Vigyázz magadra!

– *Vigyázz magadra!*
Amikor járvány idején
egészen helyénvaló,
ezzel búcsúzunk, ezzel
az annyiszor elhangzó fordulattal,
mi is beállunk a sorba,
úgy érezzük, hogy már-már kötelező,
mert ha nem ezzel köszönünk el,
mintha nem szeretnénk egymást,
mintha megtagadnánk a búcsúzótól
szeretetünket, hidegvérű, rideg
alligátorok.

– *Vigyázz magadra!* – olyan absztrakt,
én konkrétabb intelmekkel búcsúzom
tőletek.

– *Vigyázz, ki ne hűljön otthon a bableves!*
Érj haza épségben, asztalodon ma is
párologjon az étel.
Élni tudj vele, ízével, kellemével,
kanalazd ma is!

– *Vigyázz, ne menjen a szandálodba kavics!*
Olyan kellemetlen az utcán lehajolni,
lehántani róla a pántot, fáj a csípőd, a
derekad.

– *Vigyázz, emeld a lábad,*
nehogy a küszöbben megbotolj!

Vagy vegyünk példát
a kicsi fiútól,
aki azzal búcsúzik,
nem is annyira gyerekes:
– *Jó, hogy eljöttél,*
v*igyázz, hogy árokba ne ess!*

Az induló

Kórházban fekszik a nő
szülésre készen,
fölé hajol a doktor úr:
kihajlik-e végre az új rügy,
ahogyan annyiszor megtörtént
ezen a Földön a születés.
Nem ismer istent,
csak a tüdejét, hangszálait
anélkül, hogy mindennek tudatában
volna,
csak az első lélegzetvételt,
csak az első hangot, a sírást
a Föld idejött gyermeke.
Keleti-nyugati-északi-déli jövevény
minden éghajlat alól
az Északi-sarktól egész a Déliig.
Ne tanítsuk ki minden gonoszra,
és jóra se tanítsuk,
egyetemes lélekkel, tudattal
lábra áll, indul és elér.

Tartalékképzés

Már jöhet a tartalékképzés. Szükséges.
Nem is hogy jöhet, de el kell jönnie.
Jó lesz, ha telik a kongó malacpersely
legalább a forgalomban lévő
legkisebb címletekkel,
de megfelel egy egyszerű pléhdoboz is.

Ha verset írunk,
a rímekből képezzünk tartalékot,
jól jöhet egyszer egy félretett,
memóriába hajított rím,
amely egy sor végéről hiányzik.

Ha fontosabb dolgaink csináljuk,
a tartalékképzés akkor sem árt,
s ha úgy ítéljük, a legfontosabb élni,
a túléléshez képezzünk tartalékot.

Az utánam jövő nemzedék
tárol magának, egy ideig
valamire még én is jó lehetek,
mint segédeszköz a családban,
őrizni gyereket, olyan kusza még,
hogy elfut előled, nem éred utol,
hiába kiabálsz, elüt az autó.